

Vertaald door Merel Leene

Blossom
BOOKS

*Voor mijn ouders en grootouders,
met liefde en dankbaarheid*

Twitter mee: #De100

NUR 285/GGP021401

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIII Kass Morgan

Published by arrangement with Rights People, London

Oorspronkelijke titel: *The 100*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O. / Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Blossombooks.nl

Hoofdstuk 1

CLARKE

De deur gleed open en Clarke wist dat het tijdstip van haar dood was aangebroken.

Ze richtte haar ogen strak op de laarzen van de bewaker en bereidde zich voor op de golf van angst, de vloed van wanhoop en paniek die ging komen, maar toen ze op haar elleboog overeind kwam en haar shirtje lostrok van het met zweet doordrenkte matras, voelde ze alleen opluchting.

Hoewel ze naar een eenpersoonscel was verplaatst nadat ze een bewaker had aangevallen, bestond er voor Clarke niet zoiets als eenzaamheid. Overal hoorde ze stemmen. Ze riepen naar haar vanuit de hoeken van haar donkere cel. Ze vulden de stiltes tussen haar hartslagen. Ze schreeuwden vanuit de diepste afgronden van haar geest. De dood was niet iets waar ze naar verlangde, maar als doodgaan de enige manier was om de stemmen het zwijgen op te leggen, dan was ze bereid te sterven.

Ze zat in detentie wegens verraad, maar de waarheid was nog veel erger dan iemand zich kon voorstellen. Zelfs als tijdens de herziening

van haar zaak haar straf als door een wonder werd kwijtgescholden, zou dat geen werkelijke opluchting betekenen. Haar herinneringen waren benauwender dan welke celmuren ook.

De bewaker schraapte zijn keel en verplaatste zijn gewicht van de ene naar de andere voet. ‘Gevangene nummer 319, ga alsjeblieft staan.’ Hij was jonger dan ze had verwacht en zijn uniform hing losjes om zijn magere gestalte, wat zijn status als recente rekrut verraadde. Een paar maanden op militair rantsoen was onvoldoende om het spook van de ondervoeding te verjagen dat op de Walden en de Arcadia rondwaarde, de twee arme buitenste schepen van de Kolonie.

Clarke haalde diep adem en stond op.

‘Steek je handen uit.’ Hij haalde een paar metalen boeien uit de zak van zijn blauwe uniform.

Clarke huiverde toen zijn huid langs die van haar streek. Sinds ze haar naar haar nieuwe cel hadden gebracht, had ze geen mens gezien, laat staan iemand aangeraakt.

‘Zitten ze te strak?’ vroeg hij. In zijn ruwe toon klonk een vleugje medeleven door, dat Clarke een pijnlijk gevoel in haar borst bezorgde.

Het was zo lang geleden dat iemand anders dan Thalia – haar voormalige celgenoot en enige vriendin op deze hele wereld – haar iets van medeleven had getoond.

Ze schudde haar hoofd.

‘Ga maar op het bed zitten. De arts is onderweg.’

‘Doen ze het hier?’ vroeg Clarke met hese stem. De woorden schuurden in haar keel. Als er nu al een arts kwam, hield dat in dat ze de herziening van haar zaak erbij lieten zitten. Al zou dat eigenlijk geen verrassing moeten zijn. Volgens de wetten van de Kolonie werden volwassenen direct na hun veroordeling geëxecuteerd; minderjarigen

zaten in detentie tot ze achttien werden, waarna ze een laatste kans kregen om hun zaak te bepleiten. Maar de laatste tijd werden mensen binnen een paar uur na hun herziening geëxecuteerd voor misdaden waarvoor ze enkele jaren terug zouden zijn vrijgesproken.

Toch was het moeilijk te geloven dat ze het hier gewoon in haar cel zouden doen. Op een rare, verwrongen manier had ze juist uitgekeken naar een laatste wandeling door het ziekenhuis waar ze tijdens haar medische opleiding zo veel tijd had doorgebracht – een laatste kans om iets vertrouwds te ervaren, al was het maar de geur van desinfecterende zeep en het gezoem van het ventilatiesysteem – voordat ze haar vermogen om te voelen voor altijd verloor.

De bewaker sprak zonder haar aan te kijken. ‘Je moet nu gaan zitten.’

Clarke nam een paar kleine stapjes en liet zich stijfjes op de rand van de smalle brits zakken. Hoewel ze wist dat eenzame opsluiting je gevoel voor tijd in de war schopte, was het moeilijk te geloven dat ze hier bijna zes maanden had gezeten – alleen. Het jaar dat ze had doorgebracht met Thalia en hun derde celgenoot, Lise – een meisje met een hard gezicht, dat pas voor het eerst glimlachte toen ze Clarke kwamen weghalen – had een eeuwigheid geleken. Toch was er geen andere verklaring. Vandaag moest het haar achttiende verjaardag zijn, en het enige cadeau dat op Clarke lag te wachten was een injectiespuit die haar spieren zou verlammen totdat haar hart ophield met kloppen. Daarna zou haar levenloze lichaam de ruimte in worden geschoten, zoals in de Kolonie gebruikelijk was, om tot in de eeuwigheid door het heelal te zweven.

Er verscheen een gestalte in de deuropening en een lange, slanke man stapte de cel in. Hoewel zijn schouderlange haar de speld op de kraag van zijn labjas half verborg, had Clarke het insigne niet nodig

om hem te herkennen als de medisch hoofdadviseur van de raad. Het grootste deel van het jaar voorafgaand aan haar detentie had ze eraan besteed dokter Lahiri achterna te lopen, en het aantal uren dat ze naast hem in de operatiekamer had gestaan was niet te tellen. De andere leerlingen waren jaloers geweest op Clarkes positie en toen ze ontdekten dat dokter Lahiri een goede vriend van haar vader was, hadden ze geklaagd over vriendjespolitiek. Nou ja, hij wás een goede vriend geweest, voordat haar ouders werden geëxecuteerd.

‘Hallo, Clarke,’ zei hij vriendelijk, alsof hij haar in de eetzaal van het ziekenhuis begroette in plaats van in een gevangenis. ‘Hoe is het met je?’

‘Beter dan over een paar minuten, stel ik me voor.’

Vroeger glimlachte dokter Lahiri altijd om Clarkes zwarte humor, maar deze keer kromp hij ineem en draaide zich om naar de bewaker. ‘Zou je haar de boeien af willen doen en ons even alleen willen laten, alsjeblieft?’

De bewaker schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘Ik mag haar niet onbewaakt achterlaten.’

‘Je kunt voor de deur wachten,’ zei dokter Lahiri overdreven geduldig. ‘Ze is een ongewapende zeventienjarige. Ik geloof dat ik de zaak hier wel in de hand kan houden.’

Terwijl de bewaker Clarkes handboeien losmaakte, ontweek hij haar blik. Na een kort knikje naar dokter Lahiri stapte hij de cel uit.

‘U bedoelt: een ongewapende achttienjarige.’ Clarke dwong haar mondhoeken omhoog in wat ze hoopte dat een glimlach was. ‘Of wordt u een van die verstrooide professoren die nooit weten welk jaar het is?’ Haar vader was zo geweest. Dan vergat hij de daglichtlampen in hun appartement te programmeren en vertrok al om vier uur ’s ochtends

naar zijn werk, zozeer in beslag genomen door zijn onderzoek dat hij niet merkte dat de gangen van het schip uitgestorven waren.

‘Je bent nog zeventien, Clarke,’ zei dokter Lahiri op de kalme, trage manier die hij meestal reserveerde voor patiënten die na een operatie uit hun verdoving bijkwamen. ‘Je hebt drie maanden in eenzame opsluiting gezeten.’

‘Wat doet u dan hier?’ Het lukte haar niet de paniek die haar stem binnensloop te onderdrukken. ‘Volgens de wet moet u wachten tot ik achttien ben.’

‘De plannen zijn veranderd. Meer mag ik je helaas niet zeggen.’

‘Dus u mag me wel doden, maar niet met me praten?’ Ze herinnerde zich dat ze tijdens de rechtszaak van haar ouders naar dokter Lahiri had gekeken. Destijds had ze zijn grimmige blik geïnterpreteerd als een uitdrukking van afkeuring van het proces, maar nu was ze daar niet meer zeker van. Hij had niets gezegd ter verdediging van haar ouders. Niemand, eigenlijk. Hij had daar alleen maar zwijgend gezeten, terwijl de raad oordeelde dat haar ouders – twee van de meest briljante wetenschappers van de Phoenix – hadden gehandeld in strijd met de Gaia-doctrine, de regels die na de Catastrofe waren ingevoerd om de overleving van de mensheid zeker te stellen. ‘En hoe zat het met mijn ouders? Hebt u hen ook gedood?’

Dokter Lahiri sloot zijn ogen, alsof Clarkes woorden van geluiden waren getransformeerd in iets zichtbaars. Iets wanstaltigs. ‘Ik ben niet hier om je te doden,’ zei hij zacht. Hij opende zijn ogen en gebaarde naar het krukje aan het voeteneind van Clarkes brits. ‘Mag ik?’

Toen Clarke geen antwoord gaf, liep dokter Lahiri naar voren en ging zitten, met zijn gezicht naar haar toe gekeerd. ‘Mag ik je arm even zien, alsjeblieft?’

Clarke voelde dat haar borst verkrampte en dwong zichzelf adem te halen. Hij loog. Het was wreed en verwrongen, maar zo meteen zou het allemaal voorbij zijn.

Ze stak haar hand naar hem uit. Uit de zak van zijn jas haalde dokter Lahiri een doekje dat naar ontsmettingsmiddel rook. Clarke rilde toen hij ermee langs de binnenkant van haar arm streek.

‘Maak je geen zorgen, het doet geen pijn.’

Clarke deed haar ogen dicht.

Ze herinnerde zich de gekwelde blik die Wells haar had toegeworpen toen de bewakers haar uit de vertrekken van de raad wegleidden. Hoewel de woede die haar tijdens het proces dreigde te verteren allang was verdwenen, veroorzaakte de gedachte aan Wells een nieuwe golf hitte, die door haar lichaam pulseerde als een stervende ster die nog één laatste lichtflits uitzond voor hij voorgoed uitdoofde.

Haar ouders waren dood en het was allemaal zijn schuld.

Dokter Lahiri pakte haar arm en zocht met zijn vingers naar een ader.

Ik zie jullie zo, pap en mam.

Zijn greep werd steviger. Dit was het dan.

Toen ze een prikje aan de binnenkant van haar pols voelde, haalde Clarke diep adem.

‘Zo. Je bent er helemaal klaar voor.’

Clarkes ogen schoten open. Toen ze omlaag keek, zag ze een metalen band die om haar pols geklemd zat. Ze liet er een vinger langs glijden en kromp ineem toen er duizenden piepkleine naaldjes in haar huid leken te prikken. ‘Wat is dit?’ vroeg ze verwilderd en ze deinsde achteruit, bij de dokter vandaan.

‘Ontspan je nou maar,’ zei hij met een kalmte die haar tot razernij

dreef. ‘Het is een transponder. Hij legt gegevens over je ademhaling en bloedsamenstelling vast en verzamelt allerlei nuttige informatie.’

‘Nuttige informatie voor wie?’ vroeg Clarke, al voelde ze aan de groeiende klomp angst in haar maag hoe zijn antwoord zou luiden.

‘Er hebben opwindende ontwikkelingen plaatsgevonden,’ antwoordde dokter Lahiri. Hij klonk als een holle imitatie van Wells’ vader, kanselier Jaha, tijdens een van zijn redevoeringen ter gelegenheid van Gedenkdag. ‘Je mag trots zijn. Het is allemaal vanwege jouw ouders.’

‘Mijn ouders zijn ter dood gebracht wegens verraad.’

Dokter Lahiri keek haar misprijzend aan.

Een jaar geleden nog zou Clarke bij die blik ineen zijn gekrompen van schaamte, maar nu bleef ze hem strak aanstaren.

‘Verpest dit nou niet, Clarke. Je krijgt de kans iets goeds te doen, om de vreselijke misdaad van je ouders uit te wissen.’

Er klonk een doffe klap toen Clarkes vuist het gezicht van de dokter raakte, gevolgd door een dreun toen zijn hoofd tegen de muur sloeg.

Een paar tellen later verscheen de bewaker, die meteen Clarkes armen achter haar rug draaide. ‘Alles goed met u, meneer?’ vroeg hij.

Langzaam kwam dokter Lahiri overeind en wrijvend over zijn kaak keek hij zowel woedend als geamuseerd naar Clarke. ‘In elk geval weten we dat je je tegen de andere delinquenten zult kunnen verweren als je eenmaal daar bent.’

‘Waar bent?’ bromde Clarke, die zich aan de greep van de bewaker probeerde te ontworstelen.

‘Vandaag halen we het detentiecentrum leeg. Honderd gelukkige criminelen krijgen de kans om geschiedenis te schrijven.’ Zijn mondhoeken krulden omhoog tot een grijns. ‘Je gaat naar de aarde.’